

IN MEMORIAM

ПАМ'ЯТІ АКАДЕМІКА ДМИТРА ЗАТОНСЬКОГО

*Редакційна колегія наукового збірника
„Питання літературознавства” прощається
з Дмитром Володимировичем ЗАТОНСЬКИМ
(2.07.1922 – 7.06.2009).*

Його знають у філологічному світі як видатного літературознавця сучасності, академіка НАНУ, дійсного члена європейської Академії наук та мистецтв у Зальцбурзі, члена Австрійської асоціації германістів, європейського товариства культури (Венеція), товариства Гете у Ваймарі, Президента товариства „Україна-Австрія”, засновника багатьох наукових проєктів. Д.В. Затонський був патріархом дослідження зарубіжного красного письменства в Україні, авторитет якого широко визнаний і європейськими науковими колами. З його іменем пов'язана вся повоєнна історія розвитку критичної й літературознавчої думки не тільки в Україні, але й на далеких обширах колишніх радянських республік, у його особі втілилися її найвагоміші здобутки і найвищі злети. Діапазон і ритм творчих пошуків науковця завжди випереджав свою добу. Він постійно перебував на вістрі часу, акумулюючи у своїх відомих книгах найактуальніші та найглобальніші проблеми світового літературного процесу: питання реалізму, модернізму і постмодернізму, мистецтво роману, шляхи розвитку літературних жанрів і форм, пошуки художніх орієнтирів у складній, багатогранній, суперечливій еволюції світової літератури. Важко навіть перелічити імена тих зарубіжних авторів різних епох, які були введені у контекст нашої естетичної свідомості (як *pars pro toto* в цьому зв'язку варто згадати бодай постать Франца Кафки, якому чи не вперше віддав належне саме цей учений). Загалом цей шерег налічує десятки й сотні імен – „від літератора Умберто Еко до пророка Екклезіаста” (або навпаки, як ми зазвичай волиємо мислити у своїй схильності до неодмінних хронологічних перспектив). Воістину повною мірою неоціненим слід вважати внесок Д.В. Затонського у вивчення німецькомовних літератур, особливо австрійської, котру він, по суті, вивів з-під могутньої німецької крони.

Ми втрачаємо також нашого першого професійного наставника та доброзичливого порадника. Проте його праці завжди будуть актуальною підтримкою для нас на всі часи.

Нижче ми наводимо заключний фрагмент останньої книжки академіка Д.В. Затонського „Модернизм и постмодернизм: Мысли об извечном коловращении изящных и неизящных искусств” (2000 р.). З перспективи моменту це може прочитуватися як справжнє і щире слово прощання автора зі своїм читачем.